

ubtalt, at man derved intenderer, at Pensionens berettigelse ikke deraf skal kunne opståe. Nu nægter jeg vel ikke, at det Samme, som taler for Generalconsulen i Paris, ogsaa synes mig at kunne tale for Consulen i Rom, men, da det imidlertid forholder sig saaledes, at det, som er oppebaaret af Consulen i Rom, hidtil ikke har været betragtet som fast Gage, men kun som en Remuneration, skal jeg ikke videre modsætte mig, hvad der saaledes er foreslaaet af det ærede Udvalg. Dog vil jeg tillade mig den Bemærkning, at man i sin Tid, naar denne Consul af en ham ikke tilregnelig Marsag skulde komme til at fratræde sin Post, dog muligviis vil finde det billigt, at der istaaes ham Pension, hvilket da maatte blive Gjenstand for en speciel Lov.

Det ærede Udvalg har derimod under Nr. 1 ad B. a i Betænkningen foreslaaet, at Gager og Taffelpenge skulle nedsettes med 4000 Rbd., og begrundet dette derved, at det samlede Beløb af 8000 Rbd., som er opført for en Ministerresident i Hannover, Oldenborg, Mecklenborg og Hansfestæderne, ikke burde opføres paa Budgettet, idet man har antaget, at et Beløb af 4000 Rbd. vil være tilstrækkeligt til at fyldestgøre de enkelte Udgifter, som de diplomatiske Communicationer med disse Lande og Stæder kunde foranledige. I saa Henseende maa jeg imidlertid gøre en meget bestemt Indsigelse og anmode det ærede Thing og navnlig det ærede Udvalg om at tage dette Forslag tilbage. Det kan nemlig aldeles ikke benægtes, at en diplomatisk Post paa de nævnte Stæder, som ligge Danmark saa nær, er i høj Grad vigtig. Der har i Hansfestæderne altid været en Ministerresident, og da denne Post blev inddragen i Begyndelsen af 1848, viste det sig senere, ikke blot efter Freden, men allerede strax under Vaabenstilstanden, at denne Post ikke kunde nedlægges og at den ingenlunde var overflødig, saa at det er saameget mere sandsynligt, at den vil vedblive at være nødvendig, naar ordinære og fredelige Forhold ere indtraadte. For Dødelikket kan jeg med fuld Bestemthed og Overbevisning sige, at den er uundværlig. Den diplomatiske Agent, som Hans Majestæts Regjering holder paa disse Stæder, har i lang Tid været og vil endnu for en lang Tid ved-

blive at være en af de meest beskæftigede, idet han er beskæftiget med Sager, der for Landets Interesser ere af stor Vigtighed. Jeg skal blot nævne, at han i dette Diealisk og for en Fremtid, som ikke nøiere kan bestemmes, har 3 højt vigtige, extraordinære eller specielle Underhandlinger at føre. Dersom den foreslaaede Afkortning skeer, vil det være Udenrigsministeriet umuligt, paa sit Ansvar, at holde denne Agent paa de nævnte Stæder saalænge, som disse specielle Underhandlinger sandsynligviis vilde være, ligesom det ogsaa vil være nødvendigt, saasnart de ere ophorte, strax at bortfalde den diplomatiske Agent deraf. Jeg maa derfor virkelig lægge den ærede Rigsdag paa Hjerte, idetmindste ikke i indværende Mars Finanslov, at bortskære denne Udgift; thi derved vilde Kongens Regjering paadrage sig store Banskelligheder, ligesom det heller ikke forekommer mig, at Noget er præjudiceret derved, at Rigsdagen lader denne Udgift staae i den nærværende Finanslov. Skulde det muligen om eet Aar vise sig, at denne Post kan og bør undværes, tør jeg sige, at Udenrigsministeren — hvad enten det bliver mig, som har den Ære at repræsentere dette Ministerium, eller det bliver en ny Udenrigsminister — upaatvivlelig af egen Drift vil foreslaae en saadan Besparselse, og ialtfald vil det ærede Thing have det i sin Magt, efter en nærmere Undersøgelse, til den Tid at vedtage, at en saadan Udgift ikke skal finde Sted. Nu derimod vil det, som sagt, paadrage Hans Majestæts Regjering uovervindelige Banskelligheder, dersom man lader denne Sum bortfalde.

Det ærede Udvalg har fremdeles indstillet, at de mindre nødvendige Gesandtskabsposter i Udlandet efterhaanden bør inddrages, og foreslaaer i saa Henseende navnlig, at der tilføies, at Ministerresidentposten i Spanien og Portugal skal bortfalde ved Vacance; jeg skal hertil i Almindelighed bemærke, at jeg efter mine Grundsætninger og for min Person er meget langt fra at være utilbøielig til at foreslaae Hans Majestæt at affkaffe unødvendige Ministerresidentposter (Hør!); men jeg maa tillige erklære, at det forekommer mig stemmende med Sagens Natur, at Initiativet i den Henseende tages af Regjeringen, af den sm-